

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการสร้างธุรกิจใหม่ของนักศึกษา ผู้วิจัยทำการเก็บข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยซึ่งนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

สภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและสถิติเชิงพรรณนา

การทดสอบสมมติฐานของความแตกต่างค่าเฉลี่ย

การทดสอบการวิเคราะห์พหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

สภาพของผู้ตอบแบบสอบถามและสถิติเชิงพรรณนา

ผลจากการวิเคราะห์ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 390 ชุด เมื่อนำมาวิเคราะห์สถิติเชิงพรรณนา สภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตซึ่งประกอบด้วย เพศ คณะ ระดับชั้นปีที่ศึกษา การกู้ยืมเพื่อการศึกษาและประสบการณ์การทำงานพิเศษ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมีจำนวน 248 คน คิดเป็นร้อยละ 63.6 เพศชายจำนวนทั้งสิ้น 142 คน คิดเป็นร้อยละ 36.4 นักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการมากที่สุด จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 20.0 โดยศึกษาในระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 54.1 นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ได้กู้ยืมเพื่อการศึกษาจำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 67.7 และ โดยส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานพิเศษจำนวน 251 คน หรือร้อยละ 64.4 ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 จำนวน และร้อยละของลักษณะทางประชากรศาสตร์

สภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (n=390)	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	142	36.4
- หญิง	248	63.6
2. คณะ		
- คณะวิทยาการจัดการ	72	18.5
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	78	20.0
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	65	16.7
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	50	12.8
- คณะพยาบาลศาสตร์	10	2.6

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (n=390)	ร้อยละ
- โรงเรียนการเรือน	61	15.6
- คณะครุศาสตร์	54	13.8
4. ชั้นปี		
- ชั้นปี 2	211	54.1
- ชั้นปี 3	103	26.4
- ชั้นปี 4	76	19.5
5. การกู้ยืมจากกองทุนเพื่อการศึกษา		
- กู้	126	32.3
- ไม่กู้	264	67.7
6. ประสบการณ์การทำงานพิเศษ		
- มี	251	64.4
- ไม่มี	139	35.6

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลค่าเฉลี่ยความคิดเห็นที่มีต่อการสร้างธุรกิจใหม่ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตในภาพรวม พบว่า ด้านความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเองมีค่าเฉลี่ยเป็นอันดับที่ 1 (ค่าเฉลี่ย 4.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.569) รองลงมาคือ ด้านการสนับสนุนจากสังคม (ค่าเฉลี่ย 4.60 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.381) ด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.461) ด้านการสนับสนุนทางการศึกษา (ค่าเฉลี่ย 4.40 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.407) ด้านความมีนวัตกรรม (ค่าเฉลี่ย 4.13 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.081) และอันดับสุดท้ายคือ ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ (ค่าเฉลี่ย 3.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.287) รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการสร้างธุรกิจใหม่

ความคิดเห็นที่มีต่อปัจจัยกำหนดการสร้าง ธุรกิจใหม่ของนักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิต	\bar{X}	S.D.	ระดับความ คิดเห็น	อันดับที่
1. การรับรู้ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ	3.99	1.287	เฉยๆ	6
2. ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	4.56	1.461	เห็นด้วย	3
3. การสนับสนุนจากสังคม	4.60	1.381	เห็นด้วย	2
4. การสนับสนุนทางการศึกษา	4.40	1.407	เฉยๆ	4
5. ความมีนวัตกรรม	4.13	1.081	เฉยๆ	5
6.ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง	4.69	1.569	เห็นด้วย	1

นอกจากนั้นแล้ว ตารางที่ 4.3-4.8 จะเป็นการนำเสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของความคิดเห็น
แยกย่อยในด้านต่าง ๆ แสดงข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นต่อการรับรู้
ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการโดยรวมอยู่ในระดับเฉย ๆ (ค่าเฉลี่ย
3.99 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.287) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยอันดับที่ 1 คือ
ความคิดเห็นต่อความพยายามของตนเองที่จะเริ่มทำกิจการธุรกิจขึ้นมาและคิดว่าจะมีโอกาสประสบ
ความสำเร็จอย่างสูง (ค่าเฉลี่ย 4.35 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.445) รองลงมา คือ การเตรียมตัว
เพื่อที่จะทำให้กิจการธุรกิจเกิดขึ้นให้ได้ (ค่าเฉลี่ย 4.31 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.536) โดยลำดับ
ถัดไป ได้แก่ ความสามารถควบคุมกระบวนการต่าง ๆ ในการสร้างกิจการธุรกิจใหม่ (ค่าเฉลี่ย 4.01
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.447) การรู้ถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่จำเป็นและสิ่งนำไปปฏิบัติได้สำหรับ
การเริ่มทำกิจการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 3.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.474) การรู้ถึงวิธีพัฒนาโครงการ
สำหรับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 3.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.479) และอันดับ
สุดท้าย คือการเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจและดำเนินงานเป็นสิ่งที่ง่าย (ค่าเฉลี่ย 3.57 ส่วนเบี่ยงเบน
มาตรฐาน 1.541) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม

การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของ การเป็นผู้ประกอบการ	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. การเตรียมตัวเพื่อที่จะทำให้กิจการธุรกิจเกิดขึ้น ให้ได้	4.31	1.536	เฉยๆ	2
2. ความสามารถควบคุมกระบวนการต่างๆในการ สร้างกิจการธุรกิจใหม่	4.01	1.447	เฉยๆ	3
3. การรู้ถึงรายละเอียดต่าง ๆ ที่จำเป็นและสิ่งที้นำไป ปฏิบัติได้สำหรับการเริ่มทำกิจการธุรกิจ	3.91	1.474	เฉยๆ	4
4. การรู้ถึงวิธีพัฒนาโครงการสำหรับการเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจ	3.81	1.479	เฉยๆ	5
5. ความพยายามของตนเองที่จะเริ่มทำกิจการธุรกิจ ขึ้นมาและคิดว่าจะมีโอกาสประสบความสำเร็จ อย่างสูง	4.35	1.445	เฉยๆ	1
6. การเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจและดำเนินงานเป็นสิ่ง ที่ง่าย	3.57	1.541	ไม่เห็นด้วย	6
การรับรู้ความสามารถในการควบคุม พฤติกรรมโดยรวม	3.99	1.287	เฉยๆ	

2. ความคิดเห็นต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 1.461) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยอันดับที่ 1 คือ โอกาสและปัจจัยสนับสนุนทำให้เกิดความต้องการที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.79 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.712) รองลงมา คือ การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเป็นสิ่งที่สร้างความพึงพอใจอย่างมาก (ค่าเฉลี่ย 4.65 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.606) โดยลำดับถัดไปได้แก่ การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเป็นอาชีพที่ดึงดูด (ค่าเฉลี่ย 4.56 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.576) การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจจะให้ได้รับผลประโยชน์มากกว่าการเสียผลประโยชน์ (ค่าเฉลี่ย 4.43 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.514) และอันดับสุดท้าย คือ ในบรรดาทางเลือกของอาชีพต่าง ๆ ต้องการที่

จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจมากกว่าอย่างอื่น (ค่าเฉลี่ย 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.757) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ

ความคิดเห็นต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเป็นสิ่งที่สร้างความพึงพอใจอย่างมาก	4.65	1.606	เห็นด้วย	2
2. การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเป็นอาชีพที่ดึงดูด	4.56	1.576	เห็นด้วย	3
3. ในบรรดาทางเลือกของอาชีพต่างๆ ต้องการที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจมากกว่าอย่างอื่น	4.42	1.757	เฉย ๆ	5
4. การเป็นผู้ประกอบการธุรกิจจะให้ได้ผลประโยชน์มากกว่าการเสียผลประโยชน์	4.43	1.514	เฉย ๆ	4
5. โอกาสและปัจจัยสนับสนุนทำให้เกิดต้องการที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจ	4.79	1.712	เห็นด้วย	1
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโดยรวม	4.56	1.461	เห็นด้วย	

3. ความคิดเห็นต่อการสนับสนุนจากสังคม

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการสนับสนุนจากสังคมโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.60 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 1.381) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยอันดับที่ 1 คือ การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ครอบครัวจะให้การสนับสนุน (ค่าเฉลี่ย 4.91 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.633) รองลงมา คือ การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเพื่อนๆ จะให้การสนับสนุน (ค่าเฉลี่ย 4.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.510) และอันดับสุดท้าย คือ การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ คนที่รู้จักจากที่มหาวิทยาลัย เพื่อนบ้านจะให้การสนับสนุน (ค่าเฉลี่ย 4.39 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.408) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการสนับสนุนจากสังคม

การสนับสนุนจากสังคม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ คนที่รู้จัก จากที่มหาวิทยาลัย เพื่อนบ้านจะให้การสนับสนุน	4.39	1.408	เฉย ๆ	3
2. การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ เพื่อนๆ จะให้การสนับสนุน	4.51	1.510	เห็นด้วย	2
3. การตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ครอบครัวจะให้การสนับสนุน	4.91	1.633	เห็นด้วย	1
การสนับสนุนจากสังคมโดยรวม	4.60	1.381	เห็นด้วย	

4. ความคิดเห็นต่อการสนับสนุนทางการศึกษา

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อการการสนับสนุนทางการศึกษาโดยรวมอยู่ในระดับเฉย ๆ (ค่าเฉลี่ย 4.40 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 1.407) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ค่าเฉลี่ยอันดับที่ 1 คือ การศึกษาในมหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.514) และ มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะและความสามารถในการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.42 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.500) และอันดับสุดท้าย คือ มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่จัดหาและสอนความรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (ค่าเฉลี่ย 4.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.544) ดังแสดงรายละเอียดในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความคิดเห็นต่อการสนับสนุนทางการศึกษา

การสนับสนุนทางการศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. การศึกษาในมหาวิทยาลัยส่งเสริมและสนับสนุนให้ พัฒนาความคิดสร้างสรรค์สำหรับการเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจ	4.42	1.514	เฉย ๆ	1
2. มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่มีส่วนช่วยพัฒนาทักษะและ ความสามารถของการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	4.42	1.500	เฉย ๆ	1

การสนับสนุนทางการศึกษา	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
3. มหาวิทยาลัยที่เรียนอยู่จัดหาและสอนความรู้ เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	4.38	1.544	เฉย ๆ	2
การสนับสนุนทางการศึกษาโดยรวม	4.40	1.407	เฉย ๆ	

5. ความคิดเห็นต่อความมีนวัตกรรม

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามมีความคิดเห็นต่อความมีนวัตกรรมในตัวเอง โดยรวมอยู่ในระดับเฉย ๆ (ค่าเฉลี่ย 4.13 ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 1.081) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับที่ 1 คือ การชอบที่จะทดลองวิธีต่าง ๆ กับสิ่งที่เคยทำมาก่อน(ค่าเฉลี่ย 4.52 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.432) และอันดับสุดท้าย คือ การทำงานที่ใช้ความคิดแบบเดิม (ค่าเฉลี่ย 3.70 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.568) ส่วนประเด็นในลำดับอื่น ๆ แสดงตามรายละเอียดในตารางที่ 4.7

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมีนวัตกรรมในตัวเอง

ความมีนวัตกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. ฉันมักจะสร้างความแปลกใจให้แก่คนอื่นด้วย ความคิดที่แปลกใหม่ของฉัน	4.23	1.412	เฉย ๆ	3
2. คนทั่วไปมักจะขอร้องให้ฉันช่วยในเรื่องของการทำ กิจกรรมใดๆที่ต้องการความคิดสร้างสรรค์	4.11	1.500	เฉย ๆ	5
3. ในการทำงานชิ้นหนึ่ง ฉันจะพอใจกับการทำสิ่งนั้น จนชำนาญมากกว่าการใส่ความคิดสร้างสรรค์ใหม่ สำหรับทำสิ่งนั้น	4.28	1.453	เฉย ๆ	2
4. ฉันชอบทำงานที่ใช้ความคิดแบบเดิม	3.70	1.568	เฉย ๆ	7
5. บ่อยครั้งที่ฉันมักจะทำงานชิ้นใหม่ในวิธีที่ฉันเคยถูก สอนให้ทำแบบนั้น	4.17	1.373	เฉย ๆ	4

ความมีนวัตกรรม	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
6. ฉันชอบงานที่ต้องใช้ทักษะและการฝึกฝนบ่อยๆ มากกว่างานที่ต้องประดิษฐ์คิดสิ่งใหม่ๆ	4.23	1.494	เฉย ๆ	3
7. ฉันไม่ใช่บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์มากเท่าใดนัก	3.87	1.619	เฉย ๆ	6
8. ฉันชอบที่จะทดลองวิธีต่างๆ กับสิ่งที่ฉันเคยทำมา ก่อน	4.52	1.432	เห็นด้วย	1
ความมีนวัตกรรมโดยรวม	4.13	1.081	เฉย ๆ	

6. ความคิดเห็นต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความคิดเห็นต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเองโดยรวมอยู่ในระดับเห็นด้วย (ค่าเฉลี่ย 4.69 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.569) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า อันดับที่ 1 คือ การมีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจในวันหนึ่ง (ค่าเฉลี่ย 4.89 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.726) และอันดับสุดท้าย คือ การมีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจภายในห้าปีหลังจากจบการศึกษา (ค่าเฉลี่ย 4.46 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.745) สำหรับรายละเอียดอันดับอื่น ๆ แสดงในตารางที่ 4.8

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง

ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
1. มีเป้าหมายในอาชีพของฉันคือการเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจ	4.71	1.728	เห็นด้วย	3
2. มีความมุ่งมั่นที่จะสร้างกิจการธุรกิจในอนาคต	4.87	1.721	เห็นด้วย	2
3. มีความคิดอย่างจริงจังเกี่ยวกับการเริ่มต้นทำ กิจการธุรกิจ	4.51	1.641	เห็นด้วย	4
4. มีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจในวัน หนึ่ง	4.89	1.726	เห็นด้วย	1

ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง	\bar{X}	S.D.	ระดับ ความ คิดเห็น	อันดับ ที่
5. มีความตั้งใจที่จะเริ่มต้นทำกิจการธุรกิจภายในห้าปี หลังจากจบการศึกษา	4.46	1.745	เห็นด้วย	5
6. มีความทุ่มเทและพยายามที่จะเริ่มต้นทำธุรกิจและ บริหารกิจการของตนเอง	4.71	1.805	เห็นด้วย	3
ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเองโดยรวม	4.69	1.569	เห็นด้วย	

การทดสอบสมมติฐานของความแตกต่างของค่าเฉลี่ย

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 นักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตที่มีเพศต่างกันมีความตั้งใจในการสร้างธุรกิจใหม่แตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานโดยใช้สถิติทดสอบที (t-test) พบว่า นักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีความคิดเห็นต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเองแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบถึงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของความมีนวัตกรรมระหว่างเพศที่แตกต่าง ในขณะที่ประเด็นในด้านอื่น ๆ ไม่มีพบความแตกต่างระหว่างเพศอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งได้แก่ ด้านการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ การสนับสนุนจากสังคม การสนับสนุนทางการศึกษา รายละเอียดดังตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของการสร้างธุรกิจใหม่จำแนกตามเพศ

ความคิดเห็นของการสร้าง ธุรกิจใหม่	ชาย (n=142)		หญิง (n=248)		t-value	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
1. ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ ของตัวเอง	4.39	1.613	4.86	1.520	-2.876	.004
2. การรับรู้ความสามารถใน การควบคุมพฤติกรรมของการ เป็นผู้ประกอบการ	4.09	1.31	3.93	1.270	1.137	.256

ความคิดเห็นของการสร้าง ธุรกิจใหม่	ชาย (n=142)		หญิง (n=248)		t-value	p
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
3. ทักษะคิดต่อการเป็น ผู้ประกอบการธุรกิจ	4.45	1.504	4.63	1.435	-1.155	.249
4. การสนับสนุนจากสังคม	4.56	1.332	4.62	1.411	-.467	.641
5. การสนับสนุนทางการศึกษา	4.44	1.385	4.38	1.423	.366	.715
6. ความมีนวัตกรรม	4.31	1.101	4.03	1.059	2.497	.013

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2 นักศึกษามหาวิทยาลัยสวนดุสิตซึ่งเรียนคณะต่างกันมีความ
ตั้งใจต่อการสร้างธุรกิจใหม่แตกต่างกัน

โดยแบ่งการทดสอบตามสมมติฐานย่อยด้านต่าง ๆ ได้แก่

- 2.1 ความแตกต่างของความตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจของตัวเอง
- 2.2 ความแตกต่างของการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็น
ผู้ประกอบการ
- 2.3 ความแตกต่างของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ
- 2.4 ความแตกต่างของการสนับสนุนจากสังคม
- 2.5 ความแตกต่างของการสนับสนุนทางการศึกษา
- 2.6 ความแตกต่างของความมีนวัตกรรม

สำหรับการทดสอบความแตกต่างของความตั้งใจในการสร้างธุรกิจใหม่ประเด็นต่าง ๆ ระหว่าง
ต่างคณะจะต้องทำการทดสอบ Test of Homogeneity of Variances เพื่อดูความแตกต่างของ
ความแปรปรวนของตัวแปรในกลุ่มคณะต่าง ๆ เพื่อเลือกสถิติการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยให้เหมาะสมใน
ลำดับต่อไป ซึ่งผลของการทดสอบความแตกต่างของความแปรปรวน แสดงไว้ในตารางที่ 4.10

ตารางที่ 4.10 การทดสอบ Test of Homogeneity of Variances

	Test of Homogeneity of Variances			
	Levene Statistic	df1	df2	Sig
ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง	4.740	6	383	.000
การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ของการเป็นผู้ประกอบการ	1.327	6	383	.244
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	1.034	6	383	.403
การสนับสนุนจากสังคม	3.889	6	383	.001
การสนับสนุนทางการศึกษา	2.478	6	383	.023
ความมีนวัตกรรม	1.988	6	383	.066

จากตารางอธิบายได้ว่า ความแปรปรวนของตัวแปร 1) ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง (sig =.000) 2) การสนับสนุนจากสังคม (sig =.001) 3) การสนับสนุนทางการศึกษา (sig =.023) มีความแปรปรวนไม่เท่ากันหรือมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ดังนั้นจึงใช้สถิติ Welch เพื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ในขณะที่ผลการทดสอบพบว่า 1) ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ (sig =.244) 2) ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ (sig =.403) 3) ความมีนวัตกรรม (sig = .066) มีความแปรปรวนเท่ากันจึงใช้สถิติ F ทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ย

ตารางที่ 4.11 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตั้งใจในการสร้างธุรกิจใหม่โดยจำแนกตามคณะด้วยวิธี F-test

การสร้างธุรกิจใหม่	แหล่ง ความแปรปรวน	SS	df	MS	F-Ratio	p
1. ความตั้งใจที่จะ สร้างธุรกิจใหม่ของ ตัวเอง	ระหว่างกลุ่ม	113.030	6	18.838	8.533	.000
	ภายในกลุ่ม	845.560	383	2.208		
	รวม	958.590	389			
2. การรับรู้ความสามารถ ในการควบคุม พฤติกรรมของการเป็น ผู้ประกอบการ	ระหว่างกลุ่ม	63.234	6	10.539	6.937	.000
	ภายในกลุ่ม	581.834	383	1.519		
	รวม	645.067	389			

การสร้างธุรกิจใหม่	แหล่ง ความแปรปรวน	SS	df	MS	F-Ratio	p
3. ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	ระหว่างกลุ่ม	75.397	6	12.566	6.368	.000
	ภายในกลุ่ม	755.833	383	1.973		
	รวม	831.231	389			
4. การสนับสนุนจากสังคม	ระหว่างกลุ่ม	90.595	6	15.099	8.870	.000
	ภายในกลุ่ม	651.998	383	1.702		
	รวม	742.593	389			
5. การสนับสนุนทางการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	110.416	6	18.403	10.670	.000
	ภายในกลุ่ม	660.588	383	1.725		
	รวม	771.004	389			
6. ความมีนวัตกรรม	ระหว่างกลุ่ม	41.165	6	6.861	6.345	.000
	ภายในกลุ่ม	414.102	383	1.081		
	รวม	455.266	389			

ตารางที่ 4.12 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตั้งใจในการสร้างธุรกิจใหม่โดยจำแนกตามคณะด้วยวิธี Welch test

Welch test	Statistic	Df1	Df2	sig
ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง	11.462	6	91.005	.000
การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม	8.633	6	95.101	.000
ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ	6.508	6	91.276	.000
การสนับสนุนจากสังคม	11.239	6	93.048	.000
การสนับสนุนทางการศึกษา	11.800	6	92.362	.000
ความมีนวัตกรรม	5.303	6	90.057	.000

จากตารางที่ 4.11 และ 4.12 ที่ได้ทำการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมดด้วยสถิติ F และ Welch พบว่าค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมดมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจะต้องทำการวิเคราะห์เพื่อที่จะดูว่าคณะรายใดบ้างที่มีค่าเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรแตกต่างกัน โดยการเลือกสถิติวิเคราะห์รายคู่จะขึ้นกับความแปรปรวนของตัวแปรตามที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้างต้น ดังนั้นตัวแปรความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตัวเอง การสนับสนุนจากสังคม

การสนับสนุนทางการศึกษาจะใช้วิธีของ Dunnett's T3 เนื่องจากมีความแปรปรวนไม่เท่ากัน สำหรับตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ความมีนวัตกรรมจะใช้วิธี Scheffe เนื่องจากเป็นกลุ่มตัวแปรที่มีความแปรปรวนเท่ากัน ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่จะแสดงโดยตารางที่ 4.13

ตารางที่ 4.13 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเองเป็นรายคู่จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะวิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
ความตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจของตนเอง								
- คณะวิทยาการจัดการ	5.064	-	.445	.526	.934*	1.831*	-.549	.845
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.619		-	.081	.489	1.386	-.995*	.400
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	4.538			-	.408	1.305	-1.076*	.319
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4.130				-	.896	-1.484*	-.089
- คณะพยาบาลศาสตร์	3.233					-	-2.381*	-.985
- โรงเรียนการเรือน	5.614						-	1.395*
- คณะครุศาสตร์	4.219							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Dunnett's T3

จากตารางที่ 4.13 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ในส่วนของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเอง ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในตารางจะพบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะกันจำนวน 7 คู่ ได้แก่ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะพยาบาลศาสตร์ 2) นักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 3) นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 4) นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 5) นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน และ 6) นักศึกษาโรงเรียนการเรือนแตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์

ตารางที่ 4.14 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยต่อการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการเป็นรายคู่ จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะวิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ของการเป็นผู้ประกอบการ								
- คณะวิทยาการจัดการ	4.324	-	.283	.408	.537	1.424	-.219	.972*
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.040		-	.125	.253	1.140	-.503	.688
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	3.915			-	.128	1.015	-.628	.563
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	3.786				-	.886	-.757	.434
- คณะพยาบาลศาสตร์	2.900					-	-1.634*	-.451
- โรงเรียนการเรือน	4.543						-	1.191*
- คณะครุศาสตร์	3.351							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Scheffe

จากตารางที่ 4.14 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ในส่วนของการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในตารางจะพบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะกันจำนวน 3 คู่ ได้แก่ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์ 2) นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 3) นักศึกษาโรงเรียนการเรือน แตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์

ตารางที่ 4.15 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจเป็นรายคู่จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะวิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ								
- คณะวิทยาการจัดการ	5.133	-	.705	.681	.977*	1.673	.012	1.007*
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.428		-	-.024	.272	.968	-.693	.302
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	4.452			-	.296	.992	-.669	.326
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4.156				-	.696	-.965*	.030
- คณะพยาบาลศาสตร์	3.460					-	-1.661	-.665
- โรงเรียนการเรือน	5.121						-	.995*
- คณะครุศาสตร์	4.125							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Scheffe

จากตารางที่ 4.15 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ในส่วนของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในตารางจะพบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะกันจำนวน 4 คู่ ได้แก่ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ 2) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์ 3) นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 4) นักศึกษาโรงเรียนการเรือนแตกต่างจากนักศึกษาจากครุศาสตร์

ตารางที่ 4.16 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยต่อการสนับสนุนจากสังคมเป็นรายคู่จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะ วิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
การสนับสนุนจากสังคม								
- คณะวิทยาการจัดการ	5.097	-	.614*	.625	.817*	1.897*	-.203	1.041*
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.482		-	.011	.202	1.282*	-.817*	.427
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	4.471			-	.191	1.271*	-.828*	.416
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4.280				-	1.080	-1.020*	.224
- คณะพยาบาลศาสตร์	3.200					-	-2.100*	-.855
- โรงเรียนการเรือน	5.300						-	1.244*
- คณะครุศาสตร์	4.055							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Dunnett's T3

นอกจากนั้นแล้วจะเห็นได้ว่า ตารางที่ 4.16 พบความแตกต่างรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการสนับสนุนจากสังคมของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะ ดังนี้ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะพยาบาลศาสตร์ และ คณะครุศาสตร์ 2) นักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการแตกต่างจากนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์และโรงเรียนการเรือน 3) นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์และโรงเรียนการเรือน 4) นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 5) นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน และ 6) นักศึกษาจากโรงเรียนการเรือนแตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์

ตารางที่ 4.17 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยต่อการการสนับสนุนทางการศึกษาเป็นรายคู้จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะวิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
การสนับสนุนทางการศึกษา								
- คณะวิทยาการจัดการ	5.050	-	.918*	.845*	.850*	1.717*	-.102	1.316*
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.132		-	-.072	-.067	.799	-1.020*	.397
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	4.205			-	.005	.871	-.947*	.470
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4.200				-	.866	-.953*	.465
- คณะพยาบาลศาสตร์	3.333					-	-1.819*	-.401
- โรงเรียนการเรือน	5.153						-	1.418*
- คณะครุศาสตร์	3.734							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Dunnett's T3

ตารางที่ 4.17 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ในส่วนของการสนับสนุนทางการศึกษา ซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในตารางจะพบความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะกัน ได้แก่ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะพยาบาลศาสตร์ และ คณะครุศาสตร์ 2) นักศึกษาโรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 3) นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 4) นักศึกษาคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 5) นักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน และ 6) นักศึกษาจากโรงเรียนการเรือนแตกต่างจากนักศึกษาคณะครุศาสตร์

ตารางที่ 4.18 ผลการวิเคราะห์เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมีนวัตกรรมในตัวเองเป็นรายคู่จำแนกตามคณะ

หลักสูตร	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	คณะวิทยาการ จัดการ	โรงเรียนการ ท่องเที่ยวและ การบริการ	คณะ มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์	คณะ วิทยาศาสตร์ และ เทคโนโลยี	คณะพยาบาล ศาสตร์	โรงเรียน การเรือน	คณะ ครุศาสตร์
ความมีนวัตกรรม								
- คณะวิทยาการจัดการ	4.303	-	.127	.349	.196	.828	-.380	.678*
- โรงเรียนการท่องเที่ยวและการบริการ	4.176		-	.222	.068	.701	-.508	.551
- คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	3.953			-	-.153	.478	-.730*	.328
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	4.107				-	.632	-.576	.482
- คณะพยาบาลศาสตร์	3.475					-	-1.209	-.150
- โรงเรียนการเรือน	4.684						-	1.059*
- คณะครุศาสตร์	3.625							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ใช้วิธี Scheffe

ในขณะที่ ตารางที่ 4.18 แสดงผลการวิเคราะห์ความแตกต่างรายคู่ด้านความมีนวัตกรรมในตัวเองซึ่งเมื่อพิจารณาข้อมูลในตารางจะพบความความแตกต่างค่าเฉลี่ยรายคู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ของนักศึกษาที่เรียนต่างคณะกัน ได้แก่ 1) นักศึกษาคณะวิทยาการจัดการแตกต่างจากนักศึกษา คณะครุศาสตร์ 2) นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แตกต่างจากนักศึกษาโรงเรียนการเรือน 3) นักศึกษาโรงเรียนการเรือนแตกต่างจากนักศึกษาจากคณะครุศาสตร์

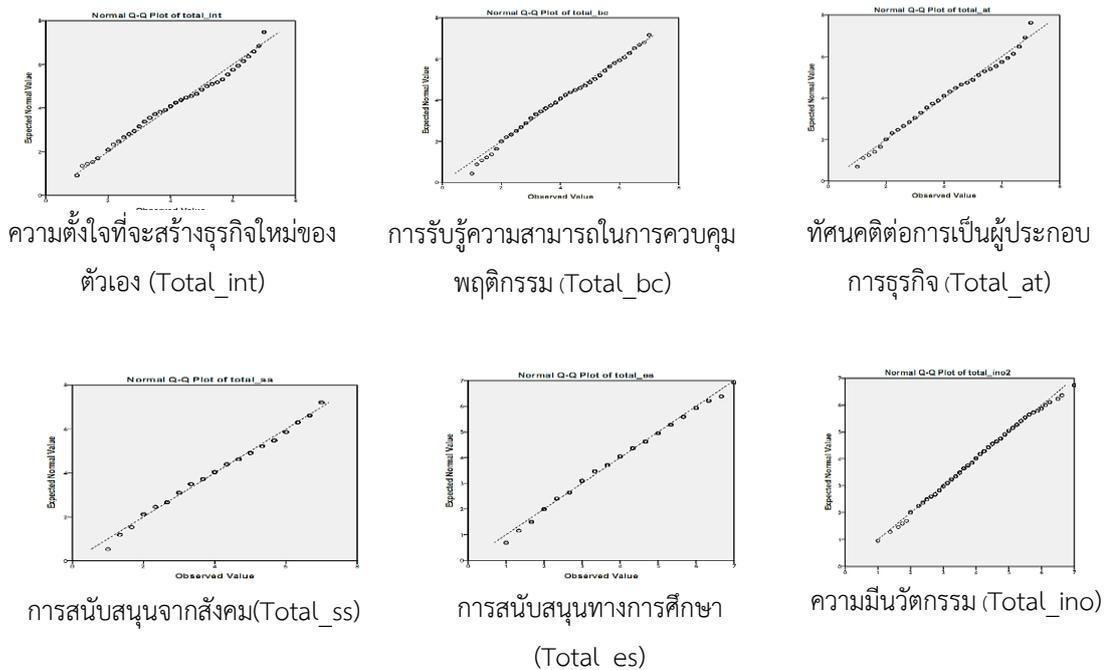
การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis)

การทดสอบการวิเคราะห์พหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) มีเป้าหมายเพื่อต้องการตรวจสอบอิทธิพลของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม และทำการควบคุมตัวแปร เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะ การกู้ยืมเพื่อการศึกษา และประสบการณ์การทำงานระหว่างเรียนซึ่งมักจะมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเอง โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. ผลการสมมติฐานของ Linear Regression
2. ผลสมการถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้นและการทดสอบสมมติฐาน

1. ผลการทดสอบสมมติฐานของ Linear Regression

- การแจกแจงปกติ (Normality)

ภาพที่ 4.1 การแจกแจงปกติของตัวแปร

จากกราฟจะเห็นได้ว่าข้อมูลของตัวแปรมีการแจกแจงปกติ อย่างไรก็ตามในกรณีที่ไม่เป็นไปตามข้อตกลงของการแจกแจงปกติก็มักจะเกิดผลกระทบเมื่อมีการใช้ข้อมูลจำนวนน้อยในการวิเคราะห์ แต่ถ้าข้อมูลสำหรับการวิเคราะห์มีขนาดใหญ่แล้วนั้น ตามทฤษฎีของ Central Limit Theorem ระบุว่า การแจกแจงข้อมูลขนาดใหญ่จะมีแนวโน้มของการกระจายแบบปกติโดยธรรมชาติ

ดังนั้น ข้อมูลจำนวน 390 ถือว่าใหญ่มากพอจะอนุมานตามทฤษฎีดังกล่าว ข้อมูลจึงมีการแจกแจงแบบปกติ

- Multi-collinearity จากการตรวจสอบค่า VIF ของตัวแปร พบว่ามีค่าไม่เกิน 4 จึงไม่มีปัญหาของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ (Hair et. al., 2010) ซึ่งงานวิจัยที่ผ่านมาระบุไว้ว่า VIF ที่มากกว่า 10 มักจะเกิดปัญหาดังกล่าว

- การทดสอบค่า Durbin-Watson ได้เท่ากับ 2.003 ซึ่งค่าที่อยู่ในช่วง 1.5-2.5 จะไม่ทำให้เกิดปัญหาความสัมพันธ์ในตัวเอง หรือปัญหา Autocorrelation

2. ผลสมการถดถอยพหุคูณแบบเชิงชั้นและการทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบ ANOVA ของสมการจะเป็นการทดสอบความเหมาะสมของตัวแบบ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าตัวแปรทำนายและความแปรตามมีความสัมพันธ์เชิงเส้นต่อกัน โดยผลการทดสอบแสดงจากตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการวิเคราะห์ ANOVA

ANOVA						
Model		Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
1	Regression	50.048	5	10.010	4.231	.001
	Residual	908.542	384	2.366		
	Total	958.590	389			
2	Regression	690.174	10	69.017	97.451	.000
	Residual	268.417	379	.708		
	Total	958.590	389			

จากตารางที่ 4.19 แสดงผลการวิเคราะห์ ANOVA ของ 2 ตัวแบบ

ตัวแบบแรก (model 1) ซึ่งมีตัวแปรความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเองเป็นตัวแปรตาม และใช้ตัวแปรทำนาย ได้แก่ ตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะ การกู้ยืมเพื่อการศึกษา และประสบการณ์การทำงานระหว่างเรียน

ในขณะที่ตัวแบบที่ 2 (model 2) จะประกอบด้วยตัวแปรทำนายคือ ตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคล เช่นเดียวกับตัวแบบที่ 1 และตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ การสนับสนุนจากสังคม การสนับสนุนทางการศึกษา ความมีนวัตกรรม ซึ่งพบว่าผลของค่า F ของทั้งสองตัวแบบมีค่าน้อยกว่า .05 สรุปได้ว่าตัวแปรทำนายของตัวแบบที่ 1 และ 2 มีความสัมพันธ์เชิงเส้นกับตัวแปรตาม ตัวแบบทั้งสองจึงมีความเหมาะสมที่จะใช้ประมาณค่ามากกว่าการใช้สมการทำนายจากค่า Intercept เพียงเท่านั้น

จากตารางที่ 4.20 แสดงผลของการวิเคราะห์พหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical Multiple Regression Analysis) ในขั้นที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วยตัวแปรทั้ง 5 ตัว (เพศ ชั้นปีที่ศึกษา คณะ การกู้ยืมเพื่อการศึกษา และประสบการณ์การทำงานระหว่างเรียน) สามารถอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเองได้ร้อยละ 05 ($R^2 = .052$) และในขั้นที่ 2 เมื่อควบคุมตัวแปรข้อมูลส่วนบุคคลและใส่ตัวแปรที่สะท้อนถึงพฤติกรรมและทัศนคติของบุคคลเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการในแต่ละด้าน ได้แก่ ตัวแปรการรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการธุรกิจ การสนับสนุนจากสังคม การสนับสนุนทางการศึกษา ความมีนวัตกรรม ส่งผลให้สมการมีอำนาจในการอธิบายความแปรปรวนของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ของตนเองได้ร้อยละ 72 ($R^2 = .720$) เพิ่มขึ้น 66.8 เปอร์เซ็นต์ โดยที่ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ตัวแปรเพศสามารถทำนายความตั้งใจที่จะประกอบธุรกิจของตนเองอย่างมีนัยสำคัญ ผลของการวิเคราะห์สามารถนำไปสู่การพิสูจน์สมมติฐานดังนี้

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.1 การรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือสร้างธุรกิจขึ้นใหม่

จากผลการวิเคราะห์พบว่า การรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมในการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจใหม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = .000$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปแบบค่าคะแนนมาตรฐาน $\text{std } \beta = .327$ อธิบายได้ว่าถ้าการรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น 1 หน่วย จะส่งผลให้ความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจใหม่เพิ่มขึ้น .327 หน่วย โดยที่ตัวแปรทำนายอื่นคงที่

ตารางที่ 4.20 ผลการวิเคราะห์พหุคูณแบบเชิงชั้น (Hierarchical multiple regression analysis)

ตัวทำนาย	Step I			Step II			VIF
	Uns B	Std β	p-value	Uns B	Std β	p-value	
(Constant)	4.577 (.576)		.000	-.593 (.397)		.136	
Gender	.520 (.166)	.160	.002*	.405 (.093)	.124	.000*	1.094
Ed_year	-.132 (.101)	-.066	.192	.010 (.057)	.005	.861	1.089
Prog	-.002 (.039)	-.003	.955	.041 (.021)	.055	.055	1.113
Ed_loan	.192 (.173)	.057	.270	.062 (.095)	.018	.518	1.096
Work_ed	-.517 (.167)	-.158	.002*	-.093 (.094)	-.028	.321	1.107
total_bc				.398 (.050)	.327	.000*	2.290
total_at				.534 (.052)	.497	.000*	3.172
total_ss				.132 (.055)	.116	.017*	3.174
total_es				-.014 (.045)	-.012	.762	2.166
total_ino				-.027 (.058)	-.019	.642	2.184
R ²	.052			.720			
ΔR ²	.052			.668			

Durbin-Watson = 2.003 | *p<.05 | Std error in parentheses

ตัวแปร: Gender (เพศ) Ed_year (ชั้นปี) Prog (คณะ) Ed_loan (กู้เพื่อการศึกษา) Work_ed

(ประสบการณ์ทำงานพิเศษ) total_bc (การควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ) total_at (ทัศนคติ)

total_ss (การสนับสนุนจากสังคม) total_es (การสนับสนุนทางการศึกษา) total_ino (ความมีนวัตกรรม)

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.2 ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือสร้างธุรกิจขึ้นใหม่

ผลการทดสอบพบว่าทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจใหม่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value} = .000$) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปแบบค่าคะแนนมาตรฐาน $\text{std } \beta = .497$ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าถ้าทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการเพิ่มขึ้น 1 หน่วยจะส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่หรือเป็นผู้ประกอบการ .497 หน่วย โดยที่ตัวแปรทำนายอื่นคงที่

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.3 การรับรู้ต่อการสนับสนุนจากสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือสร้างธุรกิจขึ้นใหม่

จากผลการวิเคราะห์ที่อธิบายได้ว่าการรับรู้ต่อการสนับสนุนจากสังคมมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่หรือเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ ($p\text{-value} = .017$) ซึ่งสมการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยในรูปแบบค่าคะแนนมาตรฐานได้ $\text{std } \beta = .116$ อธิบายได้ว่าการรับรู้ต่อการสนับสนุนจากสังคมที่เพิ่มขึ้น 1 หน่วยจะส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการธุรกิจใหม่ .116 หน่วย โดยที่ตัวแปรทำนายอื่นคงที่

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.4 การรับรู้ถึงการสนับสนุนทางการศึกษาเกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการของมหาวิทยาลัยมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือสร้างธุรกิจขึ้นใหม่

จากผลการวิเคราะห์ค่า $p\text{-value} = .762$ อธิบายได้ว่าการรับรู้ถึงการสนับสนุนทางการศึกษาไม่มีอิทธิพลอย่างมีนัยสำคัญต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่หรือเป็นผู้ประกอบการ

ผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3.5 ความมีนวัตกรรมในตัวบุคคลมีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการหรือสร้างธุรกิจขึ้นใหม่

ค่า $p\text{-value} = .642$ แสดงถึงหลักฐานที่มีอยู่บ่งบอกว่าความมีนวัตกรรมในตัวเองไม่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่หรือเป็นผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ

สามารถสร้างสมการพยากรณ์จากค่าคะแนนมาตรฐานได้ดังนี้
 ความตั้งใจที่จะสร้างธุรกิจใหม่ = $.124$ (เพศ) + $.005$ (ชั้นปี) + $.055$ (คณะ) + $.018$ (การกู้เพื่อการศึกษา) - $.028$ (ประสบการณ์ทำงาน) + $.327$ (การรับรู้ถึงความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมของการเป็นผู้ประกอบการ) + $.497$ (ทักษะคิดต่อการเป็นผู้ประกอบการ) + $.116$ (การรับรู้ต่อการสนับสนุนจากสังคม) - $.012$ (การรับรู้ต่อการสนับสนุนทางการศึกษา) - $.019$ (ความมีนวัตกรรมในตัวบุคคล) + error